

CÔ BÉ QUÁ CỐ CỨU SỐNG MẸ THẬP TỬ NHẤT SINH

... Vào một chiều oi bức tháng 7, tôi rời Bệnh Viện thành phố Milano (Bắc Ý) về làm việc tại phòng mạch riêng. Đang chẩn bệnh cho một bệnh nhân, bỗng cô y tá bước vào, giọng hốt hoảng nói:

- Thưa bác sĩ, ngoài kia, có một bé gái đang đợi.

Tôi đứng lên ngay để xem ai. Tôi trông thấy một bé gái trạc 10 tuổi, ốm tong teo, khuôn mặt tái nhợt, gần giống người chết, với đôi mắt mở thật lớn. Tôi hỏi:

- Bé muốn gì? Bé đi có một mình sao?

Cô bé nhìn tôi đăm đăm rồi với giọng khàn khàn nói:

- Mẹ đang bệnh nặng!

- Mà mẹ cháu ở đâu? tôi hỏi lại.

Cô bé trả lời:

- Ở đường Pioppette.

Không hiểu sao tôi nói liền:

- Bác sĩ sẽ đến ngay.

Tôi vào phòng mạch, cởi chiếc áo khoác ngoài, rồi trở ra, nhưng không thấy cô bé đâu nữa. Tôi ngạc nhiên hỏi thì cô y tá cho biết:

- Cô bé đã đi ra rồi!

Tôi mở cửa nhìn ra bên ngoài, không thấy bóng dáng ai hết. Một nỗi lo âu xâm chiếm khiến tôi xách vội đồ nghề rồi lấy xe lái đến đường Pioppette, nằm trong khu vực cổ của thành phố Milano.

Nhưng khi đến nơi tôi mới sực nhớ là mình không biết tên người đàn bà cũng không rõ nhà bà số mấy. Còn đang lúng túng thì tôi bước đến cổng vào của một tòa nhà. Nơi đây có một cụ bà đang vuốt ve con mèo. Tôi hỏi thăm bà cụ có biết ai trong tòa nhà đang ốm nặng và người bệnh có một đứa con gái hình dáng như thế này .. thế này không? Nghe mô tả xong, bà cụ nói ngay:

- Có, tôi biết. Đó là bà Caterina Terrani ở lầu hai.

Tôi bước vội lên lầu 2 và thấy ngay một cánh cửa đang hé mở. Không hiểu sao, tôi bước vào. Trên giường, một người đàn bà ốm nhom nằm bất động như chết. Tôi đến gần bắt mạch và nghe nhịp tim đập thì thấy cả hai rất yếu, như tình trạng của người sắp sinh thì .. Không bỏ mất một giây, tôi bắt tay

ngay vào việc cấp cứu. Xong, tôi ngồi đợi xem bệnh tình chuyển biến ra sao. Căn phòng vắng lặng, không thấy bóng dáng cô bé lúc nãy đâu cả.

Đang ngồi quan sát, tôi bỗng thấy người bệnh bắt đầu động đậy, đầu nghiêng qua nghiêng lại như tìm tư thế giúp dễ thở. Khuôn mặt trắng nhợt bắt đầu điểm chút màu hồng. Tôi đến bên cạnh và xoa bóp giúp bà hồi sinh.

Sau một lúc, người đàn bà tỉnh hẳn lại. Bà kinh ngạc nhìn tôi và hỏi:

- Ông là ai?

- Tôi là bác sĩ!

Càng kinh ngạc hơn, bà hỏi dồn dập:

- Ngài là bác sĩ sao? Mà ai gọi ngài đến đây? .. Bác sĩ có biết không, tôi nằm bất động trên giường từ chiều hôm qua.

Tôi nói với bà:

- Có một bé gái thật xinh tìm đến phòng mạch của tôi. Cô bé có hai bím tóc thả hai bên, mặc chiếc áo hoa và ..

Tôi chưa nói hết câu thì người đàn bà ngồi bật dậy, nắm chặt tay tôi rồi vừa thở hổn hển vừa nói:

- Tôi biết rồi! Tôi biết rồi! Tôi đã tha thiết kêu xin Đức Mẹ MARIA đừng để tôi chết trước khi chôn cất xong đứa con gái thân yêu của tôi, bé Marina. Xin bác sĩ đến mà xem ..

Tôi không hiểu sao người đàn bà tìm thấy sức mạnh cách nhanh chóng. Bà đứng thẳng dậy nắm tay tôi dẫn vào một căn phòng nhỏ xíu, trong đó có đặt chiếc giường. Trên giường là xác của một bé gái độ 10 tuổi. Cô bé mặc áo hoa, hai bím tóc thả hai bên với hai chiếc nơ màu đỏ. Tôi cúi xuống nhìn thật kỹ thì đúng là khuôn mặt của cô bé đã đến phòng mạch của tôi. Vừa nhìn xác cô bé tôi vừa mông lung suy nghĩ. Tôi đang đứng trước một hiện tượng nhiệm mầu! Tôi tự nhủ:

- Một đứa con gái đã chết đến báo tin cho bác sĩ biết mẹ đang đau nặng!

Đứng bên cạnh tôi, người đàn bà vẫn chưa hết xúc động. Bà lẩm nhẩm:

- Lạy Đức Mẹ Rất Thánh, xin cảm ơn Đức Mẹ đã nghe lời con cầu xin. Đứa con gái con đã cứu sống con. Con không biết điều gì đã xảy ra.

Rồi quay sang tôi bà kể:

- Bác sĩ biết không, hôm qua, khi đưa con gái cưng Marina tắt thở, tôi bị lên cơn đau tim. Sau khi đặt xác con nằm ngay ngắn, tôi ngã xuống giường và nằm đó, không nhúc nhích gì được. Tôi biết mình sắp chết. Chỉ có ý tưởng duy nhất xâm chiếm tâm trí: tôi chỉ có một mình, giờ đây bị đau liệt, làm sao để chôn cất bé Marina đây? Rồi tôi đau đớn tự nhủ: Phải chi bé Marina của mình còn sống! .. Vậy mà bây giờ bác sĩ đang ở đây và đã cứu sống tôi.

Nói rồi, bà quỳ sụp xuống, khóc nức nở, khóc như chưa từng khóc. Những giọt nước mắt đau đớn chen lẫn với những giọt nước mắt vui mừng tạ ơn ..

Sau biến cố trên đây, bà Caterina Terrani gia nhập dòng Ba của một tu viện trong thành phố Milano. Phần tôi, trong tư cách bác sĩ, tôi long trọng tuyên bố:

- Đây là một phép lạ!

... "Từ trời cao nhìn xuống, THIÊN CHÚA thấy hết mọi người. Từ thiên cung Chúa ngự, Chúa dõi theo người thế. Lòng mỗi người, chính Chúa dựng nên, việc họ làm, Chúa thông suốt cả .. Chúa để mắt trông nom người kính sợ Chúa, kẻ trông cậy vào lòng Chúa yêu thương, hầu cứu họ khỏi tay thần chết và nuôi sống trong buổi cơ hàn. Tâm hồn chúng con đợi trông Chúa, bởi Người luôn che chở phù trì. Vâng, có Người, chúng con mừng rỡ, vì hằng tin tưởng ở thánh danh. Xin đổ tình thương xuống chúng con, lạy Chúa, như chúng con hằng trông cậy nơi Ngài" (Thánh Vịnh 33(32) 13-15/18-22)

("L'Aldilà .. Stupenda realtà", Editrice Comunità, 1992, trang 85-87)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt

